

Gang dernede Nøglen til Spisekammeret, og den vilde de ikke aflevere, inden de blev tvunget til det.

Jeg forstaar altsaa nogenlunde, at Fiskerne dernede ønsker det nuværende Udløb bevaret. Men naar nu Lovgivningsmagten skal tage Stilling til Spørgsmaalet og skille Trætten, efter at det ikke har været muligt for de interesserede at enes om en Ordning, saa skal vi ikke tage Hensyn til, hvad man i et bestemt lille Fiskerleje mener; for ganske vist er Nymindegab en ret betydelig Plet, det tvivler jeg ikke om, men Verdens Midtpunkt er det dog ikke. Naar vi skal tage dette Spørgsmaal op til Løsning ogsaa ud fra fiskerimæssige Hensyn, saa skal vi søge at gøre Betingelserne saa gode og saa ensartede som muligt for alle Fiskerne langs Kysten, og derfor skulde jeg mene, at det vilde være det rigtigste at lægge Udløbet midt for Fjorden, saaledes at man ikke faar saa langt at sejle, før man kommer ud paa Havet.

Det er min Overbevisning, at hvis vi kan gennemføre det Forslag, som her er forelagt, saa vil det, naar Sindene falder til Ro, rent landbrugsmæssigt set, tilfredsstillende alle, men jeg tror ogsaa, at det i nogen Maade kan være et Støttepunkt for Fiskeriet, og naar vi kan forene disse to Hensyn, mener jeg, vi skal gøre det. Hensynet til Fiskeriet er, som det allerede er nævnt, det mindre vigtige, men det er dog saa vigtigt, at jeg mener, vi skal tage dette Hensyn, naar vi kan gøre det uden Skade til anden Side, lige saa vel som jeg mener, at vi ogsaa andre Steder ved vore Kyster skal komme Fiskerne til Hjælp, saa vidt det er muligt, og skaffe dem saa gode Muligheder for Udøvelsen af deres Erhverv, som de nu en Gang kan faa.

Det ærede Medlem Hr. Pinholt omtalte Udløbet ved Gødelen, og han var forholdsvis reserveret i sin Ros; det skal indrømmes; han sagde, det var nogenlunde taaleligt, og naar man fra den Side, hvor man holder paa dette Udløb, ikke har en større Ros for det, end at det er nogenlunde taaleligt, kan man vistnok fra anden Side godt have Lov til at give det Karakteren Slet. Derfor mener jeg, at dette Spørgsmaal vil trænge sig paa Gang efter Gang, indtil vi faar ordnet Forholdene saaledes, at vi faar et virkelig tilfredsstillende Udløb. Faktum er jo, at som Udløbet ved Gødelen har været i lange Tider, har der, hvis det ikke har været helt sandt til, i mange Tilfælde været en saa lav Vand-

stand, at selv Fiskerbaade ikke kunde gaa ud; man kunde maaske slæbe en fladbundet Pram ud, men de større Baade, de saakaldte „Hajer“, har man i mange Tilfælde ikke kunnet sejle ud med. Dette er dog i allerhøjeste Grad uheldigt, og naar Forholdene er af en saadan Art, har Fiskerne Grund til at beklage sig.

Derfor vilde jeg mene, at vi nu maa naa til en Løsning af dette Spørgsmaal. Jeg sagde før, at der er ingen Tvivl om, at det vil komme igen Gang efter Gang, indtil det er løst, og det er ogsaa min Overbevisning, men jeg synes, at nu har Ventetiden været lang nok. Der er gaaet store Værdier til Spilde under de forskellige Forsøg, der er gjort; der er gaaet store Værdier tabt for Beboerne derovre. Paa den anden Side skal jeg indrømme, at Staten og Vandbygningsvæsenet ogsaa har høstet nogle Erfaringer; hvad de saa kan sættes til, skal jeg ikke udtale mig om, men det er jo klart nok, at det vil altid være vanskeligt ved det første Forsøg at finde noget, som viser sig virkelig at være holdbart, navnlig naar man staar overfor en saa mægtig Nabo som Vesterhavet. Men det er min Overbevisning, at af de Forslag, der har været fremme hidtil, har det, der nu foreligger, de største Muligheder for virkelig at vise sig heldigt og holdbart, og derfor vil jeg indstændigt anmode det høje Tings Medlemmer om hver for sig at gøre sit til, at Forslaget kan blive ført igennem allerede i den Samling, vi er i, for at Spørgsmaalet kan blive løst. Jeg tror, at naar Spørgsmaalet først er løst, og Ordningen er truffet, saa vil den stedlige Strid, der hidtil har været, ret hurtigt høre op, for det er min Overbevisning, at det næsten er blevet saaledes, at det lige saa meget gælder at staa sig, som det gælder om at faa en virkelig forsvarelig Løsning.

Man har fra Nordpartiet efter min Mening vist Imødekommenhed ved Forhandlingerne for at komme til en Løsning, og det mener jeg er Paaskønnelse og al Ære værd. Man har ogsaa fra Nordpartiets Side erklæret sig villig til at sikre de Summer, som kræves i Tilskud. Det viste sig altsaa, at man der virkelig vilde ofre noget for Sagen. At man saa fra Sydpartiets Side ikke vil gøre noget, det er kedeligt nok, men derved er jo intet at gøre. Jeg kommer i denne Forbindelse til at tænke paa en lille Fortælling om to Mænd, der var uenige, og saa sagde den ene til den anden: Vi kan hurtigt blive